

tage fat paa, til at lykkes, og som ville blive støttede af andre, der baade kunne støtte dem og ere vante til at holde de Løfter, de give. Man siger, og det er blevet fremført for os som Motiv til Salget, at vi ellers maa gaa ud fra, at den danske Stat kommer til at ofre Millioner og atter Millioner derovre. Denne Paastand vil jeg ganske bestemt modsige. Der har ikke været nogen Vanrøgt fra vor Side af de Øer, de have været saa godt styrede, at det derovre har været betragtet i det hele som en Mønsterstyrelse, men derfor kan der godt være noget at rette (Muntherhed). Ja, jeg ved nok, at det ikke herhjemme har været betragtet som en Mønsterstyrelse, fordi der har været stillet, mener man, større Fordringer, end rimeligt er, til den danske Statskasse, men paa dette Punkt kan der sikkert rettes en Del; hvad der ellers skal gøres derovre, maa bygges paa det private Initiativ og vil blive bygget derpaa og ikke paa Staten. Det væsentligste, der vil blive forlangt af Staten, er Retten til at oprette en Bank paa gode og rimelige Vilkaar, men Resten vil kunne overlades til det private Initiativ. Der vil, det vide vi, blive taget fat af et Dampskibsselskab, hvis Maal skal være gennem en Linie fra St. Thomas til Kjøbenhavn Frihavn at binde det store mellemamerikanske Marked til Østersømarkedet, og i dettes Fodspor er det sikkert, at der ogsaa vil komme et Handelsselskab. Ad den Vej vil St. Thomas kunne hjælpes frem, og St. Croix vil hjælpes frem ved de forandrede Forhold, der komme paa Sukkermarkedet, og ved at danske Mænd tage fat derovre. Vi have jo alt et godt Bevis for, at vi ikke havde behøvet, at lade Irer og andre fremmede samle sig Formuer derovre og samtidig udpine Øerne. Vi have Beviser paa, at dette har været urigtigt af os, idet en ung dansk Landmand, som i de sidste 18 Aar har været bosiddende derovre, i disse, de allerdaarligste Aar, har klaret sig fortrinligt. Han kom derover med en Kapital, der ikke var større end 10—12.000 Kr. og har arbejdet sin Ejendom op, saaledes at han nu faar omtrent 4 Gange saa meget ud af den, som da han overtog den. I det Spor vil man kunne gaa videre herfra. Programmet derfor er givet i et Plantageselskab, der i Fjor blev dannet med det Maal at støtte danske Landmænd i at faa fat derovre med Midler, der ere i Stand til at vente noget paa Renten, og jeg tør indestaa for, at man vil gaa videre i det Spor, som da blev begyndt. Dette er ingen

Kimære. Jeg kan med alt dette ikke se, hvorledes vi kunne forsvare Salget, og jeg skal derfor endnu kun angive, hvorledes jeg har kunnet forklare mig, at disse Forhandlinger ere fremkomne, og at de ere skredne saa vidt frem, at vi nu staa over for, at det er meget usandsynligt, at denne Sag kan standses. Det kan jo kun, som den ærede Udenrigsminister ogsaa rørte ved, være en Følge af det bristede Salg i 1867. At vi den Gang gik til at forhandle om Salg, var jo meget forstaaeligere; det var lige efter Krigen 1864, de vestindiske Øer stode os i alle Retninger saa langt fjernere end det danske Land, vi havde maattet afstaa, og kunde derfor ikke vække det Syn paa, hvad en Afstaaelse betød som nu, og det var jo ganske sikkert ogsaa saa, at som vore Finanser efter Krigen vare, maatte det, der den Gang blev budt, kunne virke noget mere blændende; Befolkningen derovre havde jo derhos været spurgt, Imidlertid ved jeg, at der var mange, der med vor Konge glædede sig, den Gang han blev i Stand til at give Beboerne deres Løfte tilbage. Men der var jo ogsaa mange den Gang, der betragtede det som en Skuffelse, at Salget bristede, efter at vi vare gaaede saa langt, at vi havde ladet Beboerne afstemme. Efterdønning fra denne Skuffelse er da ogsaa den eneste Grund, af hvilken jeg kan forstaa, at fædrelandssindede Mænd overhovedet have kunnet tage denne Sag op og have ført den saa vidt; naar jeg finder dette fra først til sidst forkasteligt, er det af de Grunde, jeg alt har angivet. Jeg føler mig overbevist om, at Amerika ikke vil tage Øerne; Amerika er ikke nogen Røverstat, det er vel den Stat, der mindst har det i sit Blod blandt alle de civiliserede Stater. Jeg tror derfor aldeles intet af den Tale om, at vi ere nødte til at afstaa Øerne; jeg er dernæst overbevist om, at den Afstaaelse, her er Tale om, ikke er og ikke kan være til Øernes Bedste, men jeg er tillige overbevist om, at det for os vil være til ubodelig Skade; thi det maa vi ikke glemme, at dette Salg det er og det betragtes rundt omkring i Verden som en stor Falliterklæring, det lyder allerede nu fra alle Lande til os: er Danmark fallit? Og det er desværre saa ganske forstaaeligt, at man spørger derom. Vi have maaske den bedste Havn i Vestindien, vi have en af de frugtbarste Øer i Vestindien, om hvilken vi allerede i Skolen lærte, at den kaldtes Vestindiens Have, og hvad gøre vi saa? Vi bede Amerika om at give os vore udlagte Penge tilbage og være saa